

Αγροτών υπεράσπιση

Του Δημήτρη Θ. Ζάχου

Αφορμή για το σύντομο αυτό σημείωμα έδωσαν ορισμένες θέσεις για τον πρόσφατο αγώνα των αγροτών, αλλά & για την εγκατάλειψη της περιοχής μας από πολλούς από τους/τις (πρώην) κατοίκους της, θέσεις τις οποίες εξέφρασε σε παλιότερο άρθρο από την στήλη του «ο προσκυνητής». Οι αντιλήψεις αυτές, γνωστές βέβαια στον κόσμο της πόλης μας αφού τα περισσότερα Μέσα Μαζικής Πληροφόρησης φρόντισαν να τις «πολλαπλασιάσουν», δεν έλαβαν καμιά απάντηση (με την επιφύλαξη να μην υπέπεσε κάτι τέτοιο στην αντίληψή μου), ούτε από τους αρμόδιους φορείς (αγροτικούς συλλόγους, αγρότες, κομματικούς φορείς), αλλά ούτε & από τους διανοούμενους της περιοχής μας, δηλαδή τους ανθρώπους που θα μπορούσαν να έχουν μια ολοκληρωμένη, τεκμηριω-

μένη & κριτική άποψη, την οποία θα μπορούσαν δόκιμα να εκφράσουν στο γραπτό λόγο (εδώ μπαίνει βέβαια ένα άλλο ζήτημα που αφορά στο κατά πόσο όσοι/ες εντάσσονται σ' αυτή την κατηγορία συμμετέχουν ή επιθυμούν να συμμετέχουν στα κοινά). Μια ματιά στην καθημερινότητα της αγροτικής ζωής είναι ικανή να «αποκαλύψει» τις ιδιαιτερότητες της: Οι αγρότες σήμερα & πάντα έχουν ν' αντιμετωπίσουν: 1) τις καιρικές συνθήκες, οι οποίες μπορεί να καταστρέψουν τελείως τον κόπο μιας ολόκληρης χρονιάς 2) τη συμπίεση των τιμών διάθεσης των προϊόντων τους, έτσι ώστε βασικά είδη να μπορούν να είναι προσιτά (από οικονομική άποψη) στα φτωχά στρώματα των πόλεων 3) Την ανυπαρξία υποστηρικτικών κρατικών πολιτικών για τις επιβαλλόμενες διαρθρωτικές αλλαγές (πχ. εγκατάλειψη της καλλιέργειας του καπνού) &

τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό των κάθε είδους «μεσαζόντων» Οι αγρότες όμως θα πρέπει να ζήσουν. Και να ζήσουν αξιοπρεπώς. Και αυτό προσπάθησαν να διατρανώσουν με τις πρόσφατες κινητοποιήσεις τους. Οι χαρακτηρισμοί του αγώνα τους ως «φασιστικού» τύπου είναι κατά τη γνώμη του γράφοντος επικίμως ατυχείς. Κάθε κινητοποίηση, κάθε απεργιακός αγώνας έχει κόστος για όλους και για όλες, πρώτα - πρώτα για όσους & όσες τον διεξάγουν, οι οποίοι/ες φυσικά & δεν θα ήθελαν να χάνουν χρήματα ή (όπως στην πρόσφατη των αγροτών) να εκτίθενται στο κρύο & στο χιόνι. Δεν γίνεται όμως στο κενό, δε γίνεται χωρίς λόγο. Υπάρχουν προβλήματα, στα οποία μέσω του αγώνα επιδιώκεται να βρεθούν & να δοθούν λύσεις. Η τακτική των μεγάλων ΜΜΕ να στρέφουν τη μία κοινωνική ομάδα εναντίον της άλλης θα πρέπει να γίνει σαφές ότι

εξυπηρετεί μόνον τους ιδιοκτήτες τους & όσους έχουν ίδια συμφέροντα μ' αυτούς. Για όλους και για όλες τους/τις υπόλοιπους/ες είναι επικίνδυνη & αποπροσανατολιστική. Ας το έχουμε όλοι/ες μας στο μυαλό μας αυτό όταν αναμασάμε άκριτα τα επιχειρήματά τους εναντίον των ανέργων, χθες εναντίον των αγροτών, α σήμερα εναντίον των δημοσίων υπαλλήλων, αύριο εναντίον.....

Τώρα σ' ότι αφορά το ζήτημα της μετανάστευσης: Σύμφωνα με τις πηγές που έχουμε στη διάθεσή μας, από τα μέσα του 19^{ου} η Νιγρίτα & η περιοχή της στήριζε την οικονομία της στις αγροτικές καλλιέργειες (βαμβάκι, καπνός, ντομάτα, καλαμπόκι, σιτάρι κα). Οι περισσότεροι/ες Νιγριτινοί αγρότες/ισσες, εκτός των συνθηκών που περιγράφηκαν παραπάνω & που υφίστανται απαράλλακτες μέχρι και σήμερα, είχαν να αντιπαλέψουν και το ζήτημα της ποσότητας

και ποιότητας του αγροτικού κλήρου που είχαν στη διάθεσή τους. Με άλλα λόγια, τα χωράφια τους ήταν πολύ λίγα για τις καλλιέργειες που θα μπορούσαν να τους/τις κάνουν να ζουν άνετα, γεγονός που

του Δημήτρη Θ. Ζάχου

Σχολικού Συμβούλου
Πρωτοβάθμιας Εκ/σης

τους/τις καθιστούσε περισσότερο εργα-τες γης παρά οικονομικά αυτόρκες οικονομικές μονάδες. Γιατί δεν θα πρέπει να διαφεύγει της προσοχής μας ότι στις καλλιέργειες εργαζόταν το σύνολο της οικογένειας και άρα θα πρέπει να συνυπολογίζουμε αμοιβή τόσο για τη σύζυγο και τους παπούδες & τις γιαγιάδες (όταν υπήρχαν), όσο για τα ανήλικα τέκνα. Το τελευταίο (εργασία παιδιών) ερμηνεύει την -όσο πηγαίνουμε πίσω στο χρόνο- μεγάλη σχολική εγκατάλειψη, αλλά και τη σχολική αποτυχία, αφού πολλά παιδιά δεν ήταν θέση να ανταποκριθούν στις σχολικές τους υποχρεώσεις.

Σαν αποτέλεσμα, όσο οι καλλιέργειες αυτές απέφεραν ένα εισόδημα ικανό να «θρέψει» τις αγροτικές οικογένειες και όσο τα μέλη των εν λόγω οικογενειών δεν είχαν άλλη επιλογή, δεν είχαν άλλη διέξοδο, τόσο παρέμειναν στον τόπο που γεννήθηκαν, μεγάλωσαν & αγάπησαν. Η εσωτερική μετανάστευση (αστυφιλία την είπαν ορισμένοι για να αποδώσουν σε ψυχολογικούς παράγοντες ένα κατά βάση οικονομικό φαινόμενο), όπως και η εξωτερική μετανάστευση, σε καμιά περίπτωση δεν είχε ως κίνητρο την «βίωση του ονείρου της μεγαλούπολης» ή την επιδίωξη συμμετοχής στο σύγχρονο lifestyle.